

ת"פ 26380/05/15 - מדינת ישראל נגד אחמד בן אברהם וני, יליד 1980, מוחמד בן עבד תפאל, יליד 1991

בית המשפט המחוזי בחיפה

29.3.2016

ת"פ 26380-05-15
בפני השופט יצחק כהן

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אדם סרי [פמח"פ]

נגד

1. אחמד בן אברהם וני
יליד 1980

ע"י ב"כ עו"ד רז קרן-ישועה וזאיד כנעאן

2. מוחמד בן עבד תפאל

יליד 1991

ע"י ב"כ עו"ד כמיל עודה

הנאשמים

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כתב האישום בתיק שלפני מתייחס לאירוע שאירע בתאריך 10.4.2015. נטען בכתב האישום, כי בערבו של אותו היום, בשעה 21:15 או בסמוך לה, הנאשמים נסעו במכונית מסוג "מזדה" בשכונת "אל-כערק" בפרעם, כשאחד מהם נוהג במכונית והשני יושב לצדו. במהלך הנסיעה הבחינו הנאשמים במתלוננת, הגב' שריהאן סעד כשלצדה שני קטינים, ס' ו- י'.

הקטין ס' הוא בנה של המתלוננת, ובזמן האירוע היה כבן 6 שנים. הקטין י' הוא אחיינה של המתלוננת, ובזמן האירוע היה כבן 11 שנים.

2. המתלוננת אחזה במכשיר טלפון נייד ובארנק. נטען, כי בארנקה של המתלוננת היו, בין היתר, כרטיס אשראי שמספרו 3xxx, פתק עליו היה רשום המספר הסודי של הכרטיס, מחשב לוח מסוג "אייפד", תעודת זהות, רישיון נהיגה וכרטיס קופת חולים.

3. נטען בכתב האישום, כי בראותם את המתלוננת, קשרו הנאשמים קשר לשדוד את מכשיר הטלפון של המתלוננת ואת ארנקיה. על כן, הנאשמים עצרו את המכונית בסמוך למתלוננת, ואחד מהם יצא מהמכונית התנפל על המתלוננת מאחור, אחז בידה השמאלית, עיקם אותה, ונטל את ארנקיה. התוקף אף ניסה להוציא מידה של המתלוננת את מכשיר הטלפון, אך הדבר לא עלה בידו. הקטין י' ניסה להוציא את הארנק מידו של התוקף, אולם התוקף הכה אותו בראשו וי' נפל אל הקרקע. אף המתלוננת נבהלה ונפלה אל הקרקע, ונטען כי איבדה את הכרתה לזמן קצר.

4. עוד נטען בכתב האישום, כי לאחר דברים אלה, הנאשם שתקף את המתלוננת נכנס למכונית, ושני הנאשמים נסעו ל"קריון" שבקריית ביאליק. לאחר שהגיעו ל"קריון", הנאשמים ניסו, בשעה 21:49, למשוך סכום כסף ממכשיר בנק אוטומטי (להלן - "**מכשיר הבנק**") באמצעות כרטיס האשראי שנשדד מהמתלוננת. הנאשמים עשו שימוש בפתק, שמצאו בארנקיה של המתלוננת, עליו היה רשום המספר הסודי של הכרטיס. ואולם, באותה עת חברת האשראי כבר הספיקה לחסום את השימוש בכרטיס, וזאת לאחר שקיבלה הודעה על כך שהכרטיס נגנב.

5. על רקע העובדות המתוארות בכתב האישום, מואשמים הנאשמים בביצוע העבירות הבאות:

(א) קשירת קשר לבצע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

(ב) שוד בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 29 לחוק זה;

(ג) הונאה בכרטיס אשראי, עבירה לפי סעיף 12 לחוק חיוב בכרטיסי חיוב, תשמ"ו - 1986.

ב. תשובת הנאשמים

6. בתשובתם לכתב האישום הכחישו הנאשמים את העובדות המפורטות בכתב האישום.

הנאשמים הודו כי הם חברים זה עם זה. הנאשם מס' 1 הודה, כי בתאריך 10.4.2015 אכן נסע עם הנאשם מס' 2 ל"קריון" בקריית ביאליק, אך לא ביצע כל שוד. אף הנאשם מס' 2 הודה, כי נסע עם הנאשם מס' 1 ל"קריון" בתאריך הנקוב בכתב האישום, אולם הוסיף, כי לשניהם אין נגיעה כלשהי לאירוע השוד.

ג. התהפוכות במשפט

7. בתאריך 12.10.2015 סיימה המאשימה את פרשת עדיה (21 במספר). בתום שמיעת העדים מטעם המאשימה, ולאחר שבא כוח המאשימה הכריז "אלה עדיו", ביקשו באי כוח הנאשמים שהות לבחון את המשך צעדיהם. לפיכך, קבעתי את התיק לתזכורת ליום 19.10.2015 וכן קבעתי ישיבה לשמיעת הראיות מטעם הנאשמים ליום 28.10.2015.
8. בתזכורת שהתקיימה בתאריך 19.10.2015 הודיעו באי כוח הנאשמים, כי הנאשמים בחרו שלא להעיד במשפט, ועוד הודיעו, כי לא יביאו עדים אחרים מטעמם. בעקבות הודעת באי כוח הנאשמים, קבעתי, כי בישיבה שנקבעה לתאריך 28.10.2015, אשמע את סיכומי הצדדים.
9. ואולם, בתאריך 27.10.2015, ערב הישיבה שנועדה להתקיים בתאריך 28.10.2015, הודיע בא כוח הנאשם מס' 2, כי הנאשם 2 חוזר בו מהחלטתו שלא להעיד, והוא מבקש להעיד במשפט. על הודעה זו חזר אף בישיבה שהתקיימה למחרת, בתאריך 28.10.2015. באותה עת הודיע בא כוח הנאשם מס' 1, כי נוכח השינוי בעמדת הנאשם מס' 2, עליו לשקול את עמדת מרשו מחדש.
10. כיוון שנעתרתי לבקשת הנאשם מס' 2, ובא כוח הנאשם מס' 2 לא היה ערוך להשמיע את עדותו בישיבה שהתקיימה בתאריך 28.10.2015, קבעתי כי עדות הנאשם מס' 2 תישמע בתאריך 26.1.2016. אציין, כי כאשר הנאשם מס' 2 שמע, שהמשך המשפט נדחה למועד אחר, הוא התרעם, וקרא בקול, שהוא מוחזק במעצר מספר חודשים על לא עוול בכפו, וכי הוא חף מפשע.
11. בפתח הישיבה שהתקיימה בתאריך 26.1.2016 הודיע בא כוח הנאשם מס' 2, כי מרשו, הנאשם מס' 2, הודיע לו, כי הוא מבקש להודות בעובדות כתב האישום, "ורוצה לספר את האמת". לאחר ששקלתי את הודאת הנאשם, החלטתי שלא לקבלה, וזאת משום החשש שעל הנאשם מס' 2 הופעל לחץ להודות במעשה שלא עשה, ולחלץ את הנאשם מס' 1. לפיכך, החלטתי לשמוע את המשך המשפט, כאילו הנאשם מס' 2 לא הודה (וראו החלטתי בעמ' 102 לפרוטוקול).
12. לאחר החלטתי האמורה, אף הנאשם מס' 1 החליט, כי הוא מבקש להעיד. הנאשם מס' 1 בעדותו הכחיש

את מעורבותו בעבירת השוד, ולעומתו הנאשם מס' 2 הודה בעדותו, כי ביצע את השוד. בעדותו מסר הנאשם מס' 2, שהנאשם מס' 1 לא היה מעורב בשוד, ואת השוד ביצע הנאשם מס' 2 ביחד עם אדם בשם "יוסף" שנהג במכונית. לטענת הנאשם מס' 2, הוא ישב ליד יוסף במכונית, והוא היה זה שיצא מהמכונית ושדד את המתלוננת.

13. לאחר ששקלתי את עדותו של הנאשם מס' 2, הנני סבור, שהודאתו בביצוע השוד היא תוצאה של "הסדר טיעון", שנעשה בינו ובין הנאשם מס' 1. מטרתו של "ההסדר" שנעשה בין הנאשמים, הייתה להטיל על הנאשם מס' 2 את מלוא האשמה, ולחלץ את הנאשם מס' 1 מהאשמה המיוחסת לו.

עם זאת, לאור מכלול הראיות שהונחו לפני, הנני סבור שהנאשם מס' 2 אכן השתתף בביצוע השוד. הודאתו של הנאשם מס' 2 בביצוע השוד אינה הודאת שווא, וכפי שיובהר להלן, היא נתמכת בחזקת "ההחזקה התכופה", ובראיות נוספות. ואולם, ככל שהדברים נוגעים לניסיונו של הנאשם מס' 2 ליטול את מלוא האשמה על עצמו, כדי לחלץ את הנאשם מס' 1, כי אז יש לדחות ניסיון זה. הראיות שהונחו לפני מלמדות באופן שאינו מותיר כל ספק, שהנאשם מס' 1 ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ביחד עם הנאשם מס' 2.

ד. עדות המתלוננת והודעת הקטין י'

14. המתלוננת מסרה עדותה בישיבה שהתקיימה בתאריך 9.9.2015 (החל מעמ' 59 לפרוטוקול). ניכר היה במתלוננת שהיא עדיין נסערת מהאירוע, שכן חששה להיכנס לאולם המשפטים, ורק לאחר חלוף זמן רב, נאותה לתפוס את מקומה ליד דוכן העדים, ולמסור את גרסתה על אשר אירע. גם במהלך השחזור שנעשה עם המתלוננת, התקשתה המתלוננת לדבר, כאשר התבקשה על ידי חוקר המשטרה שערך את השחזור, לתאר את אשר אירע לה.

15. המתלוננת מסרה בעדותה, כי בשעה שהלכה לביתה עצרה לידה מכונית מסוג מזדה, "בצבע כסף בהיר", בה ישבו שני אנשים. אחד מנוסעי המכונית ירד מהמכונית, תפס את ידה והוציא ממנה את ארנקה. המתלוננת מסרה, כי אינה יכולה לזהות את האדם שתקף אותה.

16. בשלב מסוים סירבה המתלוננת להשיב לשאלות בא כוח המאשימה, ובעקבות זאת הוכרזה כעדה עוינת, והודעתה במשטרה הוגשה כמוצג ת/59. בהמשך חקירתה של המתלוננת, שהתנהלה כחקירה נגדית, מסרה המתלוננת, כי ניהלה עם האדם שתקף אותה מאבק, והתנגדה לכך שהתוקף יוציא מידה את מכשיר הטלפון. כמו כן אישרה המתלוננת את הדברים שמסרה בהודעתה, כי האדם שתקף אותה סובב את ידה,

הפיל אותה ולקח את ארנקה, וכן תקף את האחין שלה (הקטין י').

17. הקטין י' לא הוזמן להעיד, ובאי כוח הצדדים הסכימו שהודעתו במשטרה תוגש כראיה בהסכמה (מוצג ת/75). אף הקטין י' תאר, בהודעתו במשטרה, כיצד האדם שתקף את דודתו סובב לה את היד והוציא מידה את הארנק שהחזיקה. הקטין הוסיף, שהוא ניסה להוציא את הארנק מידו של התוקף, ואולם התוקף הכה את י' במצחו, וי' נפל לאחור. הקטין י' הוסיף, כי הצליח לרשום את שלוש הספרות האמצעיות של מכונית המזדה, והן "656".

ה. סיווג העבירה - שוד או גניבה

18. בא כוח הנאשם מס' 2 טען, כי אין לסווג את העבירה שביצע הנאשם מס' 2 כעבירת שוד אלא, לכל היותר, כגניבה. לטענת בא כוח הנאשם מס' 2, הנאשם 2 לא הפעיל אלימות כלפי המתלוננת, וככל שמדובר במכה שהנאשם 2 הכה את הקטין י', הרי שהמכה ניתנה לאחר שהארנק כבר נגנב, ועל כן, לא נוצר צירוף בו זמני, של עבירת אלימות המבוצעת תוך כדי הגניבה, כדרוש לצורך קיום הגדרת עבירת השוד.

19. אין אני מקבל את טענת בא כוח הנאשם מס' 2. עדות המתלוננת מהימנה עלי. מעדות המתלוננת עולה, כי המתלוננת הותקפה וננקטה כלפיה אלימות, וזאת מתוך מטרה להתגבר על התנגדותה, ולהוציא מידה את ארנקה ואת מכשיר הטלפון שהחזיקה בידה. בסופו של דבר, התוקף הוציא מידה של המתלוננת את הארנק לבדו תוך הפעלת כוח ואלימות, והטלפון נשאר בידה. ואולם, הוצאת הארנק לא הייתה מעשה של גניבה, כי אם מעשה מובהק של שוד.

20. הקטין י' לא העיד במשפט, וממילא לא נחקר על הודעתו, והדבר משפיע כמובן על המשקל שיש לייחס להודעה זו. עם זאת, הנני סבור, שהודעת הקטין (מוצג ת/75) בוודאי כשרה לחזק את עדות המתלוננת. זאת ועוד: אף האלימות שהופעלה כלפי הקטין י', שניסה לסייע לדודתו ולהוציא מידי השודד את הארנק, נועדה להתגבר על התנגדותו למעשה הגניבה. על כן, אף אלימות זו מקיימת את רכיב האלימות הדרוש, לשם הגדרת המעשה שנעשה למתלוננת כמעשה שוד, ולא רק כמעשה גניבה.

ו. איתור הנאשמים

21. בעקבות תלונת המתלוננת, פנו חוקרי המשטרה לחברת האשראי, שהפיקה את כרטיס האשראי שנשדד מאת המתלוננת. במענה לפניית החוקרים לחברת האשראי, נמסר להם, כי בתאריך השוד (10.4.2015),

בשעה 21:49, דהיינו - כחצי שעה לאחר אירוע השוד, נעשה ניסיון להשתמש בכרטיס שנשדד מהמתלוננת, במכשיר הבנק המוצב ליד בנק דיסקונט ב"קריון" שבקרית ביאליק. בתאריך 13.4.2015 ביקרו החוקרים אליהו אילו ויוסף אסעד, בסניף הבנק בו מותקן מכשיר הבנק, וצפו בסרטי מצלמות האבטחה שצולמו במקום. החוקר אילו צילם את הסרט בטלפון הנייד שלו, ובשובו לתחנת המשטרה הציג את הסרט לרכז המודיעין. רכז המודיעין זיהה "מיידית" את הנאשמים כמי שניגשו למכשיר הבנק וניסו להשתמש בכרטיס (וראו: דו"ח הפעולה מוצג ת/9 והמזכר ת/53 שנכתב על ידי רכז המודיעין). בתאריך 16.4.2015, ולאחר שניתן צו מתאים בבית משפט השלום, קיבלו החוקרים, מסגן מנהל סניף הבנק, העתק מהדיסק עליו נצרכו הסרטים שצולמו על ידי מצלמות האבטחה (מוצג ת/34).

22. פעילותם של הנאשמים ליד מכשיר הבנק תועדה בשתי מצלמות, האחת פנימית והשניה חיצונית. במצלמה הפנימית, פניו של הנאשם מס' 1 נראות באופן ברור ומובהק, במשך זמן מה. ברור לחלוטין, שהנאשם מס' 1 ניסה למשוך סכום כסף באמצעות כרטיס האשראי, אך הדבר לא עלה בידו, והוא התקשר לאדם כלשהו במכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו, ולאחר מכן ניסה שנית למשוך כסף ממכשיר הבנק. בסרט שצולם במצלמה הפנימית נראה הנאשם מס' 1 לובש בגד, שאת שרוליו מעטרים שני פסים לבנים. בסרט שצולם במצלמה החיצונית לא ניתן לראות את פניהם של הנאשמים, אך ניתן לדעת מי הוא מי, על פי הפסים המעטרים את בגדו של הנאשם מס' 1. מהסרט שצולם במצלמה החיצונית עולה באופן ברור, שהנאשם מס' 1 הוא הדמות הפעילה יותר בניסיון הכולל למשוך כסף ממכשיר הבנק באמצעות כרטיס האשראי השדוד.

לאחר שהנאשמים זוהו הם זומנו לחקירה, אך בחרו שלא להתייצב לה מרצונם. הנאשם מס' 1 נעצר בתאריך 28.4.2015, לאחר מרדף בנהריה, והנאשם מס' 2 נעצר בתאריך 7.5.2015.

ז. חזקת "ההחזקה התכופה"

23. הראיות המרכזיות והמשמעותיות ביותר כנגד הנאשמים, הם הסרטים שצולמו על ידי מצלמות האבטחה המותקנות ליד מכשיר הבנק בקריון. מצלמות אלה, הנציחו את שני הנאשמים ניגשים למכשיר הבנק, ומנסים למשוך ממנו סכום כסף. מהודעת חברת האשראי עולה, כי הניסיון נעשה בשעה 21:49 (וראו מוצג ת/8 ועדותו של מר אבירם אברהמי), באמצעות הכרטיס שנשדד מהמתלוננת.

24. חזקת "ההחזקה התכופה" היא חזקה עובדתית, היוצרת זיקה בין רכוש שנגנב לאדם שגנב אותו. משמעות החזקה היא, שאם אדם מחזיק ברכוש גנוב, בסמיכות זמנים לאחר שרכוש זה נגנב מבעליו, חזקה היא, שאותו אדם הוא הגנב. משלל פסקי הדין שעסקו בנושא זה, אזכיר את פסק הדין שניתן בע"פ 8584/13 **שטארה נ' מדינת ישראל** (פורסם ב"מאגר נבו", 30.6.14), פסקאות 21 - 22 (מפי כב' השופטת ד' ברק - ארז):

"החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על-פיה, אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים זמן קצר לאחר שנגנבו (היינו, בתכוף לאחר הגניבה) יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידועו שהם גנובים. זוהי חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלול נסיבות העניין. הנאשם יכול להפריכה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו (ראו: אליהו הרנון **דיני ראיות**, חלק ראשון 194 (1970). ראו עוד: ע"פ 103/50 **פרידמן נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל**, פ"ד ה 159 (1951); ע"פ 100/53 **לוי נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל**, פ"ד ז 984 (1953); ע"פ 15/78 **ביבס נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(3) 64, 81-79 (1978) (להלן: עניין ביבס); ע"פ 5492/11 **אלרחמן נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 18-19 (5.8.2012) (להלן: עניין אלרחמן)). יתרה מכך, גם מקום בו קמה החזקה התכופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שיוחסה לו (ראו: עניין ביבס, בעמ' 79; ע"פ 611/80 **מטוסיאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(4) 85, 101 (1981); ע"פ 7474/02 **כהן נ' מדינת ישראל**, בפסקה 6 (23.10.2003))."

25. לפי עדותה של המתלוננת, מעשה השוד, במהלכו נשדד כרטיס האשראי שלה, נעשה בשפרעם בסביבות השעה 21:15 (וראו הודעת המתלוננת ת/59, וכן עדותה בעמ' 58 לפרוטוקול, שורה 20). הניסיון למשוך כסף ממכשיר הבנק, המותקן בקרית ביאליק, באמצעות כרטיס האשראי שנגנב מהמתלוננת, נעשה בשעה 21:49, דהיינו לאחר 34 דקות. הנסיעה משפרעם לקרית ביאליק עשויה להימשך כ- 20 דקות, וברור אפוא, שהניסיון להשתמש בכרטיס האשראי הגנוב, נעשה זמן קצר מאוד לאחר שהמתלוננת נשדדה. סמיכות הזמנים בין מעשה השוד ובין הניסיון שעשו הנאשמים למשוך כסף באמצעות כרטיס האשראי, מחיל על הנאשמים את חזקת "ההחזקה התכופה". משכך, מוטל עתה על הנאשמים להוכיח שלא הם היו אלה ששדדו את כרטיס האשראי מהמתלוננת.

26. על כן, אעבור עתה לסקור את הראיות השונות, כדי לבחון האם עלה בידי הנאשמים לסתור את חזקת "ההחזקה התכופה". בהקשר זה אעיר, כי השמירה על זכות השתיקה, כפי שעשה הנאשם מס' 1 בחקירתו, אינה משרתת את הצורך לסתור את חזקת "ההחזקה התכופה", כי אם להיפך.

ח. הודעות הנאשמים

27. ראשית יש להבהיר, שהנאשמים נחקרו על שני אירועים. האירוע האחד הוא אירוע השוד, שאירע בתאריך 10.4.2015. האירוע השני הוא אירוע המרדף שאירע בנהריה, בתאריך 27.4.2015.

צודק בא כוח הנאשם מס' 1, כי בעת קריאת הראיות השונות, יש לשים לב ולהפריד בין אמרות

המתייחסות לאירוע השוד לבין אמרות המתייחסות לאירוע בנהריה. כאשר קראתי את הראיות שהונחו לפני הנחתי את עצמי לשים לב לדברים, והתייחסתי אך ורק לאמרות המתייחסות לאירוע השוד.

28. הנאשם מס' 1 נחקר לראשונה בתאריך 29.4.2016 בעשה 12:16 (מוצג ת/28). הנאשם 1 הכחיש מעורבותו בשוד, וכן הכחיש שאי פעם השתמש בכרטיס אשראי (שם, שורה 55). במהלך החקירה הוצגו לנאשם מס' 1 הסרטים שצולמו במצלמות האבטחה. הגם שפניו נראים באופן ברור, הנאשם הכחיש בתחילה כי הוא האדם המצולם, ורק לאחר מכן הודה בכך. בהמשך טען הנאשם כי אינו זוכר מי היה איתו. כאשר הוצג לנאשם, כי מי שהיה איתו הוא הנאשם מס' 2, הנאשם מס' 1 טען כי אינו מכיר אותו (שם, בשורה 96). הנאשם טען, כי הוא לא משך כסף ממכשיר הבנק, ורק האדם שהיה איתו ניסה למשוך כסף מהכספומט.

בהמשך החקירה החליט הנאשם מס' 1 להפסיק ולהשיב לשאלות שנשאל, והשיב כי הוא שומר על זכות השתיקה. גם כאשר הוטח בפניו, כי הוא והנאשם מס' 2 שדדו את המתלוננת באלימות, והכו את הילד שהיה עמה, השיב הנאשם מס' 1, כי הוא שומר על זכות השתיקה (שם, שורות 139 עד 141).

29. חקירתו השניה של הנאשם מס' 1 התקיימה בתאריך 3.5.2015 בשעה 08:27 (מוצג ת/29). בחקירה זו הודה הנאשם מס' 1, כי הנאשם מס' 2 הגיע אליו הביתה ואסף אותו, במכונית מזדה 3, והשניים נסעו ל"קריון" (שם, שורה 51). לדבריו, הנאשם מס' 2 ניסה למשוך כסף בכספומט, אך לא הצליח, והשניים חזרו לשפרעם. גם בהודעתו זו, הכחיש הנאשם מס' 1 כי השתתף בשוד. הנאשם הכחיש כי הוא היה זה שניסה למשוך כסף, והכחיש שהקיש את הקוד הסודי במכשיר הבנק, הגם שבסרט מצלמת האבטחה הפנימית, ברור לחלוטין, שהוא זה המנסה למשוך כסף מהמכשיר.

30. חקירתו השלישית של הנאשם מס' 1 התקיימה בתאריך 3.5.2015 בשעה 11:04 (מוצג ת/30). החקירה החלה בשאלה, כמה זמן הנאשם מס' 1 הסתובב ביחד עם הנאשם מס' 2 ביום השוד, לפני שהם נסעו למשוך כסף בכספומט. ואולם, הנאשם סרב לשתף פעולה, ולא השיב על שאלה זו, ואף לא השיב על שאלות אחרות שנשאל. הנאשם מס' 1 דבק בגישתו שלא להשיב לשאלות החוקרים גם בחקירתו הרביעית, בתאריך 5.5.2015 בשעה 14:40 (מוצג ת/31). עם זאת, בסיום חקירתו זו אמר: "אני חף מפשע ולא שדדתי אף בחורה ואני לא יודע על כרטיס האשראי זה בשביל תפאל, זה מה שאני יודע".

31. הנאשם מס' 2 נחקר לראשונה בתאריך 7.5.2015 בשעה 19:44 (מוצג ת/2). הנאשם מס' 2 אישר כי הוא מכיר את הנאשם מס' 1 ("הכרתי אותו בבית סוהר"), אך כאשר הוטח בפניו, כי בתאריך 10.4.2015 היה מעורב בשוד המתלוננת, הנאשם מס' 2 הכחיש זאת וטען, כי הוא "חף מפשע".

32. בהודעה נוספת, שנגבתה מאת הנאשם מס' 2 בתאריך 10.5.2015, בשעה 11:33 (מוצג ת/50 ו-50/א)) נחקר הנאשם מס' 2 על האירוע שאירע בנהריה בליל ה- 28.4.2015, וכן על אירוע השוד בתאריך 10.4.2015 (החל מעמ' 3 להודעה). הנאשם מס' 2 מסר, כי הנאשם מס' 1 בא אליו הביתה והציע לו להצטרף אליו ל"סיבוב בקריות". הנאשם מס' 2 הוסיף, כי השניים נסעו ל"קריון" שבקרית ביאליק, שם הנאשם מס' 1 ירד מהמכונית למשך כסף ממכשיר הכספומט. הנאשם מסר, כי הצטרף אל הנאשם מס' 1. ליד מכשיר הכספומט הנאשם מס' 1 ניסה למשוך כסף, ואף התקשר לאדם כלשהו בטלפון הנייד שלו. לאחר מכן הנאשם מס' 2 ביקש מהנאשם מס' 1 כי יחזיר אותו לביתו. בהודעתו הנאשם מס' 2 הכחיש כי שדד את המתלוננת, והכחיש שהכה את המתלוננת או את אחיינה שהיה עמה.

33. במהלך חקירתו של הנאשם מס' 2 נערך עימות עם הנאשם מס' 1. במהלך העימות (החל מעמ' 8 להודעה ת/50) כל אחד מהנאשמים טען, שכרטיס האשראי, באמצעותו נעשה הניסיון למשוך כסף ממכשיר הבנק, הובא על ידי הנאשם האחר.

34. העולה מהודעות הנאשמים:

מהודעות הנאשמים עולה, שכל אחד מהם טוען, כי השני הגיע אליו הביתה ואסף אותו, וכל אחד מהם מסר, שהנאשם האחר הביא עמו את כרטיס האשראי. שניהם כמוכן הכחישו את השוד, אך אישרו כי היו ביחד ליד מכשיר הבנק בשעה שנעשה הניסיון למשוך כסף, ניסיון שנכשל.

ברור הדבר, שכל אחד מהנאשמים ניסה להשליך את האשמה על חברו, וכל אחד מהם ניסה להרחיק עצמו מכרטיס האשראי הגנוב, באמצעותו נעשה ניסיון למשוך כסף ממכשיר הבנק. ואולם, אלה המסקנות שניתן להפיק מהודעותיהם של הנאשמים:

(א) בין אם הנאשם מס' 1 אסף את הנאשם מס' 2, ובין אם הנאשם מס' 2 אסף את הנאשם מס' 1, הרי שבאותו ערב, שני הנאשמים יצאו לדרכם ביחד.

(ב) באותו ערב, שני הנאשמים הגיעו ביחד למכשיר הבנק בקריון שבקרית ביאליק, כחצי שעה לאחר אירוע השוד.

(ג) שני הנאשמים הכחישו שהם שדדו את המתלוננת, ולפי גרסתו של כל אחד מהם, הוא לא היה מעורב בשוד, וחברו היה זה שהביא את כרטיס האשראי. כיוון שברור שכרטיס האשראי בו נעשה ניסיון המשיכה הוא הכרטיס שנשדד מהמתלוננת, כי אז יוצא, שכל אחד מהנאשמים מטיל את אשמת השוד על חברו, כאילו חברו ביצע את השוד לבדו, בזמן כלשהו לפני שחברו אסף אותו לקראת

הנסיעה המשותפת לקריון.

(ג) ואולם, כיוון שהמתלוננת נשדדה כחצי שעה לפני השעה בה נעשה הניסיון למשוך כסף באמצעות כרטיס האשראי שנשדד ממנה, ויש הביא בחשבון אף את הדרך משפרעם לקרית ביאליק, מתבקשת המסקנה שהשוד אירע בנקודת זמן המצויה בין המועד בו השניים יצאו לדרכם יחדיו ובין השעה ששניהם התייצבו ליד מכשיר הבנק.

הודעות הנאשמים בחקירותיהם, אינן סותרת את חזקת "ההחזקה התכופה". עם זאת, וכדי שלא להותיר את המסקנה האחרונה כמסקנה מסתברת בלבד, אתייחס עתה לתרגיל החקירה שנעשה לנאשמים. כפי שיתברר מייד, תרגיל החקירה מביא למסקנה האחת והיחידה, והיא, ששוד המתלוננת בוצע לאחר ששני הנאשמים יצאו לדרכם בנסיעה ל"קריון", ונשללת האפשרות שמי מהם ביצע את השוד לבדו לפני שהשניים יצאו לדרכם יחדיו.

ט. תרגיל החקירה

35. בתאריך 9.5.2015 נעשה לנאשמים "תרגיל חקירה" ושיחה שקיימו ביניהם הוקלטה, ותמלילה הוגש כמוצג ת/37.

במסגרת השיחה בין הנאשמים, מנסה הנאשם מס' 1 לתאם גרסאות עם הנאשם מס' 2, ואומר לו:

"טוב אז אחד ילך הביתה ואחד יישאר. למה ששנינו ניכנס בפנים. אה, תענה. יש מצלמות. אחד ילך הבית ואחד יסדר את העניין. לא עדיף מאשר שנינו נכנס בפנים, אה, חלס נפלנו אז נפלנו. להישאר כמו גבר. אתה יש לך יותר ממני מצלמות ואלוהים. לא טוב שאגיד שזה אני. חלס. שנינו גברים אחד ילך הביתה והשני ישמור עליו."

ואולם, תכניתו של הנאשם מס' 1 להיחלץ נתקלה בסירוב מצד הנאשם מס' 2 שהשיב לו:

"תשכח תשכח, אני לא אומר שעשיתי משהו שלא עשיתי".

36. בהמשך השיחה, הנאשם מס' 1 מאיים על הנאשם מס' 2, והודיע לו: "מהיום אני פותח עליך", ובהמשך הדברים אומר הנאשם מס' 1 לנאשם מס' 2:

"שאלו אותי מי אלה אמרתי להם הייתי יחד עם תפאל שם, והיה לך הויזה של אבא שלך של אחר. אתם מצולמים, מה יש לי להגיד להם, וניסה למשוך כסף ולא הצליח והלכנו. אמרו לי שוד אמרתי להם אין שוד. זה לא היה. לא עשינו שום שוד. מה אתה יכול להכחיש את עצמך?"

ובהמשך השיחה אומר הנאשם מס' 1 (ת/37 עמ' 4):

"בקריין. רואים את שנינו עומדים האחד ליד השני. שם. אני נראה מדבר בטלפון ואתה מולי. מה אני אגיד לו. בהתחלה אמרתי לו זה לא אני, זה לא אני, אבל איך שהציג לי את התמונות אמרתי לו כן, היינו שם. ... הויזה של אמא שלך. אתה מבין? לא רואים אותנו מושכים שם ואתה יכול להגיד שזו הויזה של אמא שלך והלכת למשוך באמצעותה. מה עם הויזה של אבא שלך? יש מצלמות ואתה מכחיש, אז איך תצא מהתיק. ואתה מכחיש ויש מצלמות, איך תלך הביתה?"

מהשיחה עולה, שהנאשם מס' 2, שכאמור, במהלך המשפט הודה בשוד, מסרב לשתף פעולה עם הנאשם מס' 1, ושוב מנסה הנאשם מס' 1 לשכנע את הנאשם מס' 2 לספר, שכרטיס האשראי היה כרטיס של אמו (מוצג ת/37, עמוד 8).

37. ניסיונותיו של הנאשם מס' 1 לשכנע את הנאשם מס' 2 לספר, כי כרטיס האשראי היה כרטיס של אביו, או אחיו או אמו, נדונו לכישלון מראש, שהרי בשעה שהנאשמים הפעילו את מכשיר הבנק, נעשה הניסיון למשוך כסף באמצעות כרטיס האשראי שנשדד מאת המתלוננת. יתרה מזאת: השיחה בין השניים, מבהירה, באופן שאינו מותיר כל ספק סביר, שהם מנסים להסביר את המצאות הכרטיס בידיהם, ועוד ברור, ששניהם היו מעורבים בשוד גם יחד, וניסו למשוך כסף באמצעות הכרטיס הגנוב גם יחד. אם לא די בכך, כי אז אמו של הנאשם מס' 2 העידה במשפט, והודעתה במשטרה הוגשה בהסכמה (מוצג ת/74), והכחישה כי היא מנהלת חשבון ובנק וכי בבעלותה כרטיס אשראי (שם, גיליון 3 שור 82 עד 89).

38. בא כוח הנאשם מס' 1 טען, כי האזנת הסתר שנעשתה, בעת שהוקלטה השיחה בין הנאשמים, אינה חוקית, ועל כן אינה קבילה כראיה. לטענת בא כוח הנאשם מס' 1, האישור להאזנת הסתר ניתן לצורך חקירת האירוע שאירע בנהריה, בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ולא כדי לחקור את עבירת השוד.

אין אני מקבל טענת בא כוח הנאשם מס' 1. אמנם, הכלל הקבוע בחוק האזנת, תשל"ט - 1979, הוא, שעל הרשות החוקרת לקבל היתר להאזנת סתר מנשיא או מסגן נשיא של בית משפט מחוזי. ואולם, בסעיף 8 לחוק האזנת סתר, נקבעה שורה של מקרים בהם האזנת הסתר אינה טעונה היתר. בין היתר נקבע, בסעיף 8(1) לחוק, כי האזנת לשיחה שנעשתה ב"רשות הרבים", אם נעשתה בידי מי שהסמיכו קצין משטרה מוסמך לשם מניעת עבירות וגילוי עבריינים, אינה טעונה היתר. המונח "רשות הרבים" הוגדר באופן

הבא:

"לענין פסקה זו, "רשות הרבים" - מקום שאדם סביר יכול היה לצפות ששיחותיו יישמעו ללא הסכמתו, וכן מקום שבו מוחזק אותה שעה עצור או אסיר".

(ההדגשה לא במקור)

כיוון שהדברים שנקלטו, נקלטו מפי הנאשמים בשעה שהיו נתונים במעצר, ובמתקן משטרה, הרי שההאזנה להם נעשתה ב"רשות הרבים", ועל כן לא הייתה טעונה היתר.

39. לסיכום פרק זה, הנני קובע, כי לא נפל כל פגם בהאזנת הסתר, ועוד הנני קובע, כי מהשיחה שהתקיימה בין הנאשמים עלה, ששניהם היו שותפים לשוד המתלוננת, אשר אירע בשלב כל שהוא בין נקודת הזמן בה שניהם יצאו לדרכם ביחד, במכונית המזדה, לנקודת הזמן בה שניהם התייצבו ביחד ליד מכשיר הבנק בקריון, כחצי שעה לאחר אירוע השוד.

י. עדויות הנאשמים במהלך המשפט

40. בפרק ג' להכרעת דין זאת, תיארתי את "תהפוכות המשפט". אזכיר בהקשר זה, שבתחילה הנאשמים בחרו שלא להעיד, אך ערב הישיבה, שנקבעה לשמיעת סיכומים, הנאשם מס' 2 הודיע כי הוא מבקש להעיד. מה מוזרה היא בקשתו של הנאשם מס' 2, שהרי אם רצה להודות בעובדות כתב האישום, לא היה צריך להעיד, ויכול היה להודיע, כי בחר להודות בעובדות כתב האישום. ואולם, הודעת הנאשם מס' 2, כי הוא מבקש להעיד, גררה גם את הנאשם מס' 1 לשנות את עמדתו. מן הסתם, הנאשם מס' 1 חשש, שהנאשם מס' 2 יטיל עליו את האשמה. מכל מקום, בישיבה שהתקיימה בתאריך 26.1.2016, שני הנאשמים העידו.

אציין, כי לאחר שבא כוח המאשימה סיים את חקירתו הנגדית של הנאשם מס' 1, הודיע בא כוח הנאשם מס' 2, כי קיבל הוראות ממרשו שלא לחקור את הנאשם מס' 1 בחקירה נגדית (עמ' 112 לפרוטוקול, שורות 29 - 30). נראה הדבר, שהנאשם מס' 2 הורה לבא כוחו שלא לחקור את הנאשם מס' 1, כדי שהאחרון לא יקלקל חלילה את ההסדר שנעשה ביניהם.

41. עדות הנאשם מס' 1 (החל מעמוד 103 לפרוטוקול):

(א) עדותו הראשית של הנאשם מס' 1 התמצתה בדברים הבאים:

עמוד 12

"אני לא קשור לזה. אני חף מפשע. לא עשיתי שום דבר. שיתפתי פעולה עם חוקרי. תפאל בא אלי הביתה ולקח אותי מהבית, ירדנו לקריון ורצינו להיכנס לשם. בדרך עצרנו ליד הקריון כדי להיכנס לשם. תפאל ניגש לכספומט וניסה למשוך כסף אך לא הצליח למשוך כסף. אני הייתי לידו, מדבר בטלפון. אח"כ נכנסנו קצת לקריון והוא החזיר אותי אח"כ הביתה."

די במשפטים קצרים אלה, כדי להבין שהנאשם מס' 1 אינו דובר אמת. ראשית לכל, הנאשם מס' 1 לא שיתף פעולה עם חוקריו, והחל מהשלב בו הבין, כי הוא וחברו צולמו ליד מכשיר הבנק, הפסיק להשיב לשאלות חוקריו ושמר על זכות השתיקה. שנית, האמרה כאילו הנאשם מס' 2 ניסה למשוך כסף אינה נכונה, משום שעל פי מצלמות האבטחה שליד מכשיר הבנק, הנאשם מס' 1 עצמו היה זה שניסה למשוך כסף מהמכשיר.

(ב) בחקירתו הנגדית חזר הנאשם מס' 1 על כך, שהנאשם מס' 2 ניסה למשוך כסף באמצעות כרטיס האשראי, והוסיף: "הוא אמר לי שזה [כרטיס האשראי - י"כ] של אמא שלו" (עמ' 106 לפרוטוקול, שורה 8, וכן שורות 27 - 28). גם דברים אלה אינם אמת, שהרי לפי השיחה שהוקלטה (מוצג ת/37), הנאשם מס' 1 היה זה שניסה לשכנע את הנאשם מס' 2 לומר בחקירתו, שכרטיס האשראי היה כרטיס של אמו. הנאשם מס' 1 ידע היטב, שכרטיס האשראי אינו כרטיס של אמו של הנאשם מס' 1 (אשר, כאמור, העידה שכלל אין לה חשבון בנק או כרטיס אשראי), ונראה, שגם בעדותו בחר שלא לומר אמת.

(ג) הנאשם מס' 1 מסר בחקירתו הנגדית, כי כלל לא נגע בכרטיס האשראי (עמ' 106 לפרוטוקול, שורה 16). גם אמרה זו אינה נכונה, שכן בשתי מצלמות האבטחה המוצבות ליד מכשיר הבנק, נראה הנאשם מס' 1 מנסה למשוך כסף באמצעות הכרטיס. כזכור, הוא זה הלובש בגד ששרווליו עטורים בשני פסים לבנים.

(ד) בהתייחסו לשיחה שהוקלטה (מוצג ת/37), מסר הנאשם מס' 1, כי באותה שיחה כל מה שביקש מהנאשם מס' 2 היה, שהנאשם מס' 2 יספר את האמת (עמ' 107 ו- 108 לפרוטוקול). ואולם, אף דברים אלה אינם אמת, שכן מהשיחה עולה באופן ברור, שהנאשם מס' 1 מנסה לשכנע את הנאשם מס' 2 ליטול את האשמה על עצמו, כדי שהוא יוכל להשתחרר מהמעצר.

42. עדותו של הנאשם מס' 2 (החל מעמ' 114 לפרוטוקול):

(א) בעדותו, כצפוי, הנאשם מס' 2 לקח את כל האשמה על עצמו, וטען כי היה עם אדם אחר, יוסף שמו, שנהג במכונית. הנאשם מס' 2 הכחיש כי פעל באלימות כלפי המתלוננת ואחיינה הקטין.

(ב) נראה הדבר, שהנאשם מס' 2 שכח שבהודעותיו במשטרה מסר, שמי שהיה עמו הוא הנאשם מס' 1, שאסף אותו מביתו. הנאשם מס' 2 אף לא הצליח להסביר, כיצד זה, שבתוך כ- 30 דקות מהרגע שביצע את שוד המתלוננת, ביחד עם אותו "יוסף", יוסף יצא מהתמונה, והנאשם מס' 1 נכנס אליה, וצולם על ידי מצלמות האבטחה שליד מכשיר הבנק.

43. מעדויות הנאשמים במשפט עולה, כי שניהם כיוונו למטרה אחת, והיא, שהאשמה תוטל על הנאשם מס' 2, והנאשם מס' 1 יזוכה וישלח לדרכו. ואולם, אין אני מוכן לתת אמון בניסיונם של הנאשמים לנקות את הנאשם מס' 1.

י"א. הכרעה

44. כזכור, היה מוטל על הנאשמים לסתור את חזקת "ההחזקה התכופה".

הנאשם מס' 2, אשר הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ממילא לא התיימר לסתור את חזקת "ההחזקה התכופה". מכל מקום, על רקע הראיות שסקרתי לעיל, ברור אפוא, שהודאתו של הנאשם מס' 2 במעורבותו שלו בביצוע העבירות, אינה הודאת שווא, והיא משתלבת עם כל יתר הראיות.

הנאשם מס' 1 התמיד בהכחשתו את מעורבותו בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. ואולם, הגרסה שמסר בעדותו במשפט, אינה אמינה בעיני. על הנאשם מס' 1 היה לספק הסבר ראוי לכך שצולם ליד מכשיר הבנק, כשהוא מנסה למשוך כסף מהמכשיר, באמצעות כרטיס אשראי, שאך 30 דקות קודם לכן, נשדד מהמתלוננת. ההסברים שהנאשם מס' 1 סיפק אינם אמינים ואינם אמתיים, ולא היה בהם אלא ניסיון להתמיד בניסיונו, לגרום לנאשם מס' 2 ליטול את כל האשמה לבדו, כדי שהנאשם מס' 1 יצליח לחלץ עצמו מהאשמות המיוחסות לו בכתב האישום.

45. כפי שתיארתי לעיל, מההודעות שהנאשמים מסרו בחקירותיהם במשטרה עלה, שהם יצאו לדרכם ביחד, במכונית המזדה. עם זאת, כל אחד מהנאשמים מסר בחקירתו, שחברו היה זה שהביא את כרטיס האשראי. בחקירתו במשטרה, הנאשם מס' 2 כלל לא הזכיר אדם בשם "יוסף", והתייחסותו בהודעתו הייתה לנאשם מס' 1. לכאורה, מגרסת הנאשמים בחקירותיהם במשטרה יוצא, שאחד מהם שדד את כרטיס האשראי מהמתלוננת לפני ששניהם יצאו ביחד לכיוון ה"קריון". ואולם, משעה שהנאשם מס' 2 הודה, כי הוא היה זה ששדד את המתלוננת, כחצי שעה לפני הניסיון למשוך כסף באמצעות כרטיס האשראי, היה מוטל עליו להסביר, מתי וכיצד, בתוך אותה חצי שעה, "יוסף" האלמוני עזב את מכונית המזדה, ואת מקומו תפס הנאשם מס' 1, עמו הגיע ביחד למכשיר הבנק.

46. הניסיונות של הנאשם מס' 1 לשכנע את הנאשם מס' 2 לספר, כי כרטיס האשראי בו עשו שימוש כאשר ניסו למשוך כסף ממכשיר הבנק "בקריון", שייך לאמו (או לאביו או לאחיו), מבהירים באופן שאינו משתמע לשני פנים, שאין מדובר בכרטיס אשראי שהנאשם מס' 2 הביא עמו למסעם המשותף ל"קריון" עוד לפני שהשניים יצאו לדרך. הנאשם מס' 1 הבין באופן ברור שמשקלם של הסרטים שצולמו במצלמות האבטחה הוא משקל מכריע, ועל כן ניסה להרחיק את עצמו מכרטיס האשראי וכן ניסה לשכנע את הנאשם מס' 2 ליטול את האחריות לעבירות שנעשו.

בסיכומם של דברים, הנני קובע, כי הנאשם מס' 1 לא סתר את חזקת "ההחזקה התכופה", ובנסיבות העניין חזקה זו מדברת נגדו בקול רם וברור.

47. מוכן אני להניח, שהנאשם מס' 2 היה זה שיצא מהמכונית ותקף את המתלוננת ואת אחיינה, ושדד את ארנקיה של המתלוננת. על בסיס הנחה זאת, הנאשם מס' 1 היה זה שנהג במכונית (חרף העובדה שאין לו רישיון נהיגה). ואולם, גם אם הנאשם מס' 2 היה זה שתקף את המתלוננת ושדד אותה, אין הדבר גורע מאחריותו הפלילית של הנאשם מס' 1 לשוד שנעשה, שכן האירוע כולו תוכנן על ידי שני הנאשמים, שקשרו לשדוד את המתלוננת וחילקו ביניהם את התפקידים שעל כל אחד לבצע, ויש אפוא לראותם כמבצעים את השוד בצוותא חדא.

48. אשר על כל האמור לעיל, ולאחר ששקלתי את הראיות שלפני, הנני סבור שהמאשימה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, ששני הנאשמים גם יחד, ביצעו העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

לפיכך הנני מרשיע כל אחד מהנאשמים בביצוע העבירות הבאות:

(א) קשירת קשר לבצע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

(ב) שוד בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין;

(ג) הונאה בכרטיס אשראי, עבירה לפי סעיף 12 לחוק חיוב בכרטיסי חיוב, תשמ"ו - 1986.

ניתנה היום, י"ט אדר ב' תשע"ו, 29 מרץ 2016, והודע בפומבי.